

Arrest

nr. 304 267 van 3 april 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 20 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeksters moeder is op 22 januari 2020 in Ghana gehuwd met de heer M. O., die de Belgische nationaliteit bezit. In februari 2021 verkrijgt verzoekster een visum gezinshereniging met toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in functie van haar Belgische stiefvader. Verzoekster reist met haar moeder en minderjarige zus en broer naar België en wordt op 1 april 2021 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 25 augustus 2023 wordt in Ghana de echtscheiding tussen verzoeksters moeder en haar Belgische stiefvader uitgesproken. Er wordt een onderzoek gestart naar de mogelijke beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht in België.

Op 23 november 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 november 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: O. (...) A. (...)
Voorna(a)m(en): I. (...)
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat haar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Zij werd op 22.02.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 01.04.2021 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar Belgische stiefvader, de heer O. (...) M. (...) ((...)) met wie zij zich vestigde.

Thans is de situatie volledig gewijzigd. Op 17.07.2023 stelde de heer O. (...) tegenover de politie dat de moeder van betrokkene in februari 2021 samen met haar kinderen naar België kwam. Zij verliet vervolgens op 05.04.2021 het Rijk en liet de kinderen, waaronder betrokkene, achter bij de hem. Zij zou tegenover mijnheer O. (...) hebben gesteld dat zij enkel met hem getrouwd was om haar kinderen een goede toekomst te bieden.

Op 16.08.2023 stelt de heer O. (...) in een gesprek met de politie dat hij in mei 2023 naar Ghana is afgereisd om er de echtscheiding met de moeder van betrokkene in te zetten. Hij geeft nogmaals aan door haar gebruikt te zijn geweest om haar kinderen naar België te laten komen. Hij zegt thans in te staan voor het onderhoud en de opvoeding van de kinderen. Mijnheer maakte ook een verzoekschrift tot echtscheiding gericht aan de District Court of Justice van Kumasi over, door het Hof ontvangen op 21.03.2023. Op 25.08.2023 sprak het voornoemde Hof de echtscheiding uit tussen de moeder van betrokkene en haar Belgische stiefvader. In een brief van 26.08.2023 stelt de heer O.:

"Wat betreft de drie kinderen (I. (...) O. (...) A. (...), K. (...) O. (...) A. (...) en M. (...) O. (...) A. (...)) van mevrouw G. (...) O. (...) A. (...), verblijven deze tot op heden nog steeds in mijn woning. Ik wens effectief dat deze zo spoedig als mogelijk mijn woning verlaten aangezien ik verder geen banden met hen heb, zeker niet zodra de echtscheiding gefinaliseerd is.

Ik wil deze 3 kinderen echter niet met geweld op straat zetten, maar zij kunnen niet bij mij blijven. Indien dit nodig is, wil ik ook hun vliegtickets naar Ghana betalen.

Het is niet mijn bedoeling dat de drie kinderen op straat terecht zouden komen, maar ik wil zelf ook geen zorg voor hen te (sic) dragen (niet financieel en ook niet op enige andere wijze) en wil niet dat zij verder bij mij verblijven.

Mevrouw G. (...) O. (...) A. (...) heeft misbruik gemaakt van de situatie."

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat er thans geen sprake meer is van een familieband met de referentiepersoon. Deze geeft ook duidelijk aan dat hij niet verder voor betrokkene wenst te zorgen en laat haar enkel in zijn woning verblijven uit menslievendheid. Er is dus ook geenszins sprake meer van enige afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Aldus kan geconcludeerd worden dat betrokkene niet meer met de Belgische referentiepersoon gevestigd is.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 23.08.2023 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 30.08.2023. Betrokkene heeft de volgende stukken overgemaakt:

- Kopie paspoort*
- Bewijzen volgen Nederlandse les*
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met GROUP-F dd. 07.01.2022*
- Controleformulier tijdelijke werkloosheid juni 2023*
- Verslag evaluatiegesprek*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 26.09.2023 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1° lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Zij vestigde zich op 22.02.2021 met de Belgische referentiepersoon (bijlage 15). Op 25.08.2023 werd de echtscheiding uitgesproken tussen betrokkene moeder en de heer O. (...). Op 26.08.2023 verklaarde deze laatste niet verder te willen instaan voor betrokkene. Er is zodoende sedert 26.08.2023 geen enkele band meer tussen betrokkene en de referent en bijgevolg is er sedert dan ook geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging tussen beide. Betrokkene en de Belgische referentiepersoon zijn dus geen drie jaar gezamenlijk gevestigd geweest.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. De gevallen onder 2° en 3° zijn dus niet op haar van toepassing.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de door betrokkene aangebrachte stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar zij het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen der uitzonderingen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 14.02.2021 naar België (binnenkomststempel), nu dus iets meer dan tweeënhalf jaar geleden, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft en gelet op het feit dat zij haar hele kindertijd in Ghana heeft doorgebracht, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog voldoende voeling moet hebben met de Ghanese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene heeft er bovendien nog zeer naaste familie, nu haar moeder aldaar verblijft. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor met (...). Blijkens de overeenkomst zou zij als deeltijdse schoonmaakster zijn aangeworven (20u / week). Betrokkene maakt echter geen enkel stuk over waaruit haar actuele inkomsten kunnen blijken. Thans kan ze nog op de barmhartigheid van haar ex-stiefvader rekenen met betrekking tot huisvesting, maar de heer O. (...) heeft reeds aangegeven dat hij niet meer bereid is om voor haar nog op enige manier te zorgen (zie brief van 26.08.2023). Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat zij over voldoende inkomsten beschikt om een eigen woonst te bekostigen indien haar ex-stiefvader haar zou verzoeken om zijn woning te verlaten. Gelet op het feit dat betrokkene volgens onze gegevens deeltijds is tewerkgesteld en een beperkt uurloon heeft (14,09 euro per uur volgens de voorgelegde arbeidsovereenkomst), is het niet onredelijk te stellen dat zij slechts over een beperkt inkomen beschikt. Ze bevindt zich in een bijzonder precaire situatie en is bovendien afhankelijk van de goodwill van derden om in haar huisvestingsnoden te voorzien. Haar economische situatie noopt dan ook niet tot het behoud van haar verblijfsrecht.

Wat de door betrokkene voorgelegde stukken inzake gevolgde taallessen betreft: het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Betrokkene toont met de overgemaakte documenten dan ook niet aan dat zij een mate van sociale en culturele integratie heeft bereikt dewelke een bezwaar zou vormen voor het nemen van deze beslissing. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is er thans geen sprake meer van een familieband tussen betrokkene en de heer O. (...). Deze laatste heeft ook aangegeven dat hij niet verder wil instaan voor betrokkene. Zij verblijft enkel nog in zijn woning omdat mijnheer O. (...) haar niet "op straat" wil zetten. Aldus kan er ook niet meer gesproken worden over een gezinscel met de Belgische referentiepersoon.

Verder leven ook betrokkene's broer O. (...) A. (...) K. (...) en O. (...) A. (...) M. (...) in België. Echter ook van deze personen werd heden het verblijfsrecht beëindigd. Het staat het drietal vrij om elders hun gezinsleven verder te zetten, alwaar zij wél legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Voor zover betrokkenen er zouden voor kiezen om naar hun land van herkomst terug te keren, waar deze beslissing hen niet toe verplicht, kunnen ze bovendien terecht bij hun moeder, die hen hier in 2021 heeft achtergelaten.

Betrokkene maakt geen gewag van enige relatie met een in België verblijvend persoon en heeft geen minderjarige kinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

Ook het verblijfsrecht van verzoeksters zus wordt omwille van dezelfde redenen beëindigd op 23 november 2023. Zij stelt tegen deze beëindigingsbeslissing ook een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 306 576.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

I.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

(...)

II.

Artikel 42^{quater} VW stelt het volgende:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Artikel 42 quater stelt verder dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoekster legt volgende stukken neer:

- *Kopie paspoort*
- *Bewijzen volgen Nederlandse les*
- *Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met (...) dd. 07.01.2022 Controleformulier tijdelijke werkloosheid juni 2023*
- *Verslag evaluatiegesprek*

Uit deze stukken blijkt nochtans haar economische, sociale en culturele integratie. Ze heeft een contract van onbepaalde duur bekomen en ze heeft Nederlandse lessen gevolgd. Ze heeft hier verblijf bekomen op 19jarige leeftijd en heeft sindsdien haar volwassen leven hier doorgebracht. Ze heeft de taal geleerd en gewerkt. Wanneer de verwerende partij oordeelt dat betrokkene niet aantoonbaar is een mate van sociale en culturele integratie heeft bereikt dewelke een bezwaar zou vormen voor het nemen van deze beslissing is dan ook onredelijk en in strijd met de gegevens van het dossier.

Verder bepaalt artikel 42 quater VW:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

... en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De moeder van verzoekster is met de stiefvader gehuwd in januari 2020 in Ghana waar ze elkaar hebben leren kennen. Het huwelijk is beëindigd op 25 augustus 2023. Het huwelijk heeft 3,5 jaren geduurd. Stiefvader en het gezin hebben eerst in Ghana samen verbleven en erna in België op verzoek van de stiefvader, voor verzoekster is dit vanaf 22.02.2021. Verzoekster en de referentiepersoon hebben gedurende het huwelijk van haar moeder drie jaren samengeleefd waarvan minstens 1 jaar in het Rijk, nl. vanaf februari 2021.

Samen met broer en zus vormt verzoekster een gezin met voldoende bestaansmiddelen zodat ze niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel.

Bijgevolg kan het verblijfsrecht van verzoekster niet beëindigd worden. De bestreden beslissing schendt artikel 42 quater § 4 VW.

III.

Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur stelt het volgende:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er wordt geen rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoekster.

Er wordt volledig vertrouwd op de getuigenis van de stiefvader. Die getuigenis van de stiefvader werd niet meegeven op 30 augustus 2023 aan de verzoekster. De verzoekster kon dus ook niet reageren op deze verklaring.

Verzoekster mocht naar school gaan is beginnen werken vanaf april 2021, zoals blijkt uit de stukken. De stiefvader echter hield alle administratie bij zich. In eerste instantie had ze geen eigen bankrekeningnummer. Verzoekster had erna geen toegang tot haar eigen bankrekening noch had zij haar pincode. Verzoekster kreeg eerst 50EUR per maand, later 100EUR per maand. Ze kookte en poetste. De stiefvader kreeg ook alle extra's (vakantiegeld, eindejaarspremie) en ook kindergeld.

Wanneer men heeft over barmhartigheid van de stiefvader in de bestreden beslissing is de realiteit wel even anders. De stiefvader heeft niet geholpen met de bewijzen die DVZ nodig heeft.

Hij heeft ook gedreigd aan de verzoekster dat haar moeder de scheiding moest tekenen. Anders zou hij ervoor zou zorgen dat haar ID-kaart zou ingetrokken worden. Hij vertelde aan de moeder dat zij moest tekenen en er geen problemen zouden zijn voor de verzoekster.

Verzoekster kon haar loonadministratie op 26 september 2023 niet overmaken aan verwerende partij omdat de stiefvader het niet wilde/afgaf. Deze werd opgevraagd door CAW en wordt in bijlage toegevoegd. Uit deze stukken blijkt haar financiële zelfstandigheid. Zij droeg bij in het huishouden van het gezin.

De DVZ heeft een disproportionele beslissing genomen en het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt is buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding en in het nadeel van verzoekster die zeer goed geïntegreerd is in onze Belgische maatschappij.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie en de belangen van de verzoekster.

Wanneer verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden. (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht."

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing steunt op artikel 42quater, §1, 4° van Vreemdelingenwet dat stelt dat het verblijfsrecht kan beëindigd worden indien er geen sprake meer is van een familieband met de referentiepersoon. De gemachtigde stelt niet op kennelijk onredelijke wijze vast dat de moeder van de referentiepersoon reeds op 5 april 2021 België verliet en terugkeerde naar Ghana. Dat de moeder van de referentiepersoon en referentiepersoon op 25 augustus 2023 zijn gescheiden. Het verblijf van de moeder van verzoekster is reeds op 18 augustus 2023 beëindigd op basis van artikel 19 van de Vreemdelingenwet.

Doordat er geen familieband meer is tussen verzoekende partij en de referentiepersoon wordt het verblijfsrecht van verzoekende partij beëindigd. De verzoekende partij betwist niet dat er geen familieband meer is tussen haar zelf en de referentiepersoon. Volgens de gemeente Borsbeek heeft de referentiepersoon al meerdere malen aan verzoekende partij gevraagd om de woning te verlaten, doch zij weigerde.

De toepasselijke bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

(...)

In casu heeft de verwerende partij vastgesteld dat er geen sprake meer is van een familieband tussen verzoekende partij en haar stiefvader in functie van wie de verzoekende partij verblijfsrecht verkreeg. Zij wijst erop dat de situatie "totaal gewijzigd" is. Zo is de moeder van de verzoekende partij en de referentiepersoon gescheiden sinds 25 augustus 2023, het verblijfsrecht van haar moeder is op 18 augustus 2023 beëindigd, doordat ze reeds op 5 april 2021 België verliet. Eveneens stelt zij vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat er nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Verzoeker valt niet onder de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen gedetailleerd is uiteengezet in de bestreden beslissing.

Op 23 augustus 2023 werd verzoekster verzocht haar individuele situatie te schetsen.

Verzoekster legde volgende stukken neer:

- Kopie van haar paspoort,
- Bewijzen voor het volgen van Nederlandse lessen,
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met (...) dd. 07.01.2022,
- Controleformulier tijdelijke werkloosheid juni 2023,
- Verslag evaluatiegesprek.

De referentiepersoon heeft de Ghanese echtscheidingsakte bezorgd aan de gemeente waaruit blijkt dat de echtscheiding op 25 augustus 2023 is uitgesproken.

De referentiepersoon heeft in zijn schrijven van 26 augustus 2023 verklaard dat: "Wat betreft de drie kinderen ((...)) van mevrouw (...), verblijven deze tot op heden nog steeds in mijn woning. Ik wens effectief dat deze zo spoedig mogelijk mijn woning verlaten aangezien ik verder geen banden met hen heb, zeker niet zodra de echtscheiding gefinaliseerd is. Ik wil deze kinderen echter niet met geweld op straat zetten, maar zij kunnen niet bij mij blijven. Indien dit nodig is, wil ik ook hun vliegtickets naar Ghana betalen. Het is niet mijn bedoeling dat de drie kinderen op straat terecht zouden komen, maar ik wil zelf ook geen zorg voor hen te dragen (niet financieel en ook niet op enige andere wijze) en wil niet dat zij verder bij mij verblijven. Mevrouw (...) heeft misbruik gemaakt van de situatie."

Het enige dat verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt is dat ze niet is gehoord en dat haar moeder drie jaar met de referentiepersoon heeft samengeleefd. Verzoekster verliest uit het oog dat haar moeder in februari 2021 naar België en ze reeds op 5 april 2021 België verliet en dat ze geenszins één jaar hebben samengeleefd. Het verblijfsrecht van de moeder is reeds op 18 augustus 2023 beëindigd op basis van artikel 19 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster legt geen enkel bewijsstuk om gezinscel te bewijzen.

Verzoekster zelf heeft zich op 14 februari 2021 in België gevestigd en sedert 25 augustus 2023 is er geen familieband meer met de referentiepersoon. Verzoekster zelf en de referentiepersoon hebben geen drie jaar gezamenlijke vestiging gehad.

Daarnaast licht verzoekster licht toe dat zij dat zij zich heeft geïntegreerd en dat zij, middels een tewerkstelling, in zijn eigen onderhoud kan voorzien. Verweerder had hiervan evenwel kennis en heeft uiteengezet waarom deze elementen geen reden vormen om verzoekster tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Verzoeker gaat ook niet nader in op de door verweerder aangevoerde argumentatie en toont in ieder geval niet aan dat deze incorrect is. De bewering van verzoekster dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door geen of onvoldoende rekening te willen houden met zijn economische, sociale en culturele verankering mist zonder meer feitelijke grondslag. Verzoeker laat verstaan dat hij niet akkoord gaat met verweerders overwegingen, maar toont met zijn toelichting niet aan dat diens argumentatie kennelijk onredelijk is.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te menen, verhindert het feit dat zij een zekere sociale, culturele of economische verankering kan aantonen verweerder niet om in casu een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden te nemen.

Wat betreft de bestaansmiddelen van de verzoekende partij die een contract van onbepaalde duur (20u/week) heeft als schoonmaakster met een uurtarief van 14,09eur/uur, zal maandelijks een zeer summier inkomen hebben, waarvan ze nu zelf ook de huisvestingskosten voor haar rekening moet hebben gezien de referentiepersoon haar niet meer in de woning wilt hebben.

Met haar kritiek slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat er geen sprake meer is van een familieband met de referentiepersoon en om die reden het verblijf wordt beëindigd nu zij ook niet aangetoond heeft onder de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet te vallen. Zij betwist evenmin op concrete wijze de vaststellingen inzake de humanitaire elementen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

2. Waar verzoekster inroept dat ze niet is gehoord, kunnen we meedelen dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken in het dossier.

Zij stelt dat zij had moeten worden gehoord om duidelijkheid te bekomen over de bijgebrachte documenten.

In zoverre verzoekende partij het hoorrecht geschonden acht, wijst verweerder erop dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekend dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag indiende met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische vader, waarbij verzoekende partij uiteraard over de mogelijkheid beschikte om naar aanleiding van deze aanvraag alle nuttige elementen aan te voeren.

Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Verzoekende partij is gevraagd om haar individuele situatie te schetsen waarbij ze de mogelijkheid heeft gehad om documenten neer te leggen waarvan ze ook gebruik heeft gemaakt. Zo heeft ze de volgende stukken neergelegd:

- Kopie van haar paspoort,*
- Bewijzen voor het volgen van Nederlandse lessen,*
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met GROUP-F dd. 07.01.2022,*
- Controleformulier tijdelijke werkloosheid juni 2023,*
- Verslag evaluatiegesprek.*

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij nog elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt een schending van de door haar in haar enig middel aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het middel is, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond."

2.3 Verzoekster voert onder meer de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de

voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In casu bekam verzoekster het verblijfsrecht krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond van de gezamenlijke vestiging met haar Belgische stiefvader. Het verblijfsrecht wordt door verweerder beëindigd overeenkomstig artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Verweerder stelt een einde aan het verblijfsrecht van verzoekster met toepassing van voormelde bepaling omdat zij niet meer met de Belgische referentiepersoon gevestigd is. Conform artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet kan het verblijfsrecht worden beëindigd wanneer er tussen betrokkenen geen gezamenlijke vestiging meer is. Hij motiveert in die zin als volgt:

“Thans is de situatie volledig gewijzigd. Op 17.07.2023 stelde de heer O. (...) tegenover de politie dat de moeder van betrokkene in februari 2021 samen met haar kinderen naar België kwam. Zij verliet vervolgens op 05.04.2021 het Rijk en liet de kinderen, waaronder betrokkene, achter bij de hem. Zij zou tegenover mijnheer O. (...) hebben gesteld dat zij enkel met hem getrouwd was om haar kinderen een goede toekomst te bieden.

Op 16.08.2023 stelt de heer O. (...) in een gesprek met de politie dat hij in mei 2023 naar Ghana is afgereisd om er de echtscheiding met de moeder van betrokkene in te zetten. Hij geeft nogmaals aan door haar gebruikt te zijn geweest om haar kinderen naar België te laten komen. Hij zegt thans in te staan voor het onderhoud en de opvoeding van de kinderen. Mijnheer maakte ook een verzoekschrift tot echtscheiding gericht aan de District Court of Justice van Kumasi over, door het Hof ontvangen op 21.03.2023. Op 25.08.2023 sprak het voornoemde Hof de echtscheiding uit tussen de moeder van betrokkene en haar Belgische stiefvader. In een brief van 26.08.2023 stelt de heer OWUSU:

“Wat betreft de drie kinderen (I. (...) O. (...) A. (...), K. (...) O. (...) A. (...) en M. (...) O. (...) A. (...)) van mevrouw G. (...) O. (...) A. (...), verblijven deze tot op heden nog steeds in mijn woning. Ik wens effectief dat deze zo spoedig als mogelijk mijn woning verlaten aangezien ik verder geen banden met hen heb, zeker niet zodra de echtscheiding gefinaliseerd is.

Ik wil deze 3 kinderen echter niet met geweld op straat zetten, maar zij kunnen niet bij mij blijven. Indien dit nodig is, wil ik ook hun vliegtickets naar Ghana betalen.

Het is niet mijn bedoeling dat de drie kinderen op straat terecht zouden komen, maar ik wil zelf ook geen zorg voor hen te (sic) dragen (niet financieel en ook niet op enige andere wijze) en wil niet dat zij verder bij mij verblijven.

Mevrouw G. (...) O. (...) A. (...) heeft misbruik gemaakt van de situatie.”

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat er thans geen sprake meer is van een familieband met de referentiepersoon. Deze geeft ook duidelijk aan dat hij niet verder voor betrokkene wenst te zorgen en laat

haar enkel in zijn woning verblijven uit menslievendheid. Er is dus ook geenszins sprake meer van enige afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.”

Wat betreft het begrip “gezamenlijke vestiging”, slaat dit blijkens de rechtspraak van de Raad van State op een minimum aan (gezins-)relatie (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030). Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen ‘vergezellen’ of ‘zich voegen bij’ moeten worden begrepen in die zin dat er een ‘gezinscel’ ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwoning niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS beschikking van 3 december 2019, nr. 13.574). Dit betekent dat wanneer verweerder voornemens is een einde te stellen aan het verblijfsrecht met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, hij dient na te gaan of er al dan niet nog een gezinscel bestaat tussen de vreemdeling en de referentiepersoon.

De Raad bemerkt dat niet wordt betwist dat er op heden geen gezinscel meer bestaat tussen verzoekster en haar Belgische stiefvader, de referentiepersoon. Ze voert echter wel aan dat *in casu* toepassing moet worden gemaakt van de uitzondering voorzien in artikel 42^{quater}, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt dat haar moeder in januari 2020 is gehuwd met de referentiepersoon en dat het huwelijk slechts is beëindigd op 25 augustus 2023. Gedurende al die tijd heeft verzoekster, zowel in Ghana als in België, samengewoond met de referentiepersoon. Vanaf februari 2021 is er sprake van gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon in België. Bijgevolg moet volgens verzoekster worden besloten dat er sprake is van een gezamenlijke vestiging die minstens drie jaar heeft geduurd en waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing aangaande de voormelde uitzondering als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Zij vestigde zich op 22.02.2021 met de Belgische referentiepersoon (bijlage 15). Op 25.08.2023 werd de echtscheiding uitgesproken tussen betrokkenes moeder en de heer O. (...). Op 26.08.2023 verklaarde deze laatste niet verder te willen instaan voor betrokkene. Er is zodoende sedert 26.08.2023 geen enkele band meer tussen betrokkene en de referent en bijgevolg is er sedert dan ook geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging tussen beide. Betrokkene en de Belgische referentiepersoon zijn dus geen drie jaar gezamenlijk gevestigd geweest.”

Hieruit volgt dat verweerder als aanvangspunt van de gezamenlijke vestiging het moment neemt waarop verzoekster naar België is gekomen en zich in België bij de referentiepersoon heeft gevoegd. Echter, zoals verzoekster terecht aanvoert, is de referentiepersoon met haar moeder in het huwelijk getreden op 22 januari 2020. Dit blijkt tevens uit de huwelijks- en echtscheidingsakte, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt. Verweerder diende aldus op de hoogte te zijn van het feit dat het huwelijk reeds in januari 2020 in Ghana werd afgesloten. In het administratief dossier bevindt zich tevens een stuk van het Ghanese District Court of Justice getiteld “*petition of M. O.*” waarin de referentiepersoon verklaart dat hij zijn ex-echtgenote in 2019 leerde kennen in Ghana. Na hun huwelijk in januari 2020, leefden ze samen in Kumansi Metropolitan Assembly in Ghana. De referentiepersoon is nadien naar België afgereisd, waarna zijn (ex-)echtgenote en haar drie kinderen, waaronder verzoekster, naar België zijn gekomen met een visum gezinshereniging. Naar dit stuk wordt ook uitdrukkelijk verwezen in de bestreden beslissing, met name het verzoekschrift dat de referentiepersoon heeft ingediend op 21 maart 2023 om de echtscheiding in Ghana in te zetten. Er dient derhalve te worden gesteld dat er in het administratief dossier aanwijzingen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er sprake kan zijn van een gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en de referentiepersoon in Ghana vanaf januari 2020. Verweerder betwist niet dat de gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en de referentiepersoon slechts een einde heeft genomen op 26 augustus 2023. Aldus dient te worden opgemerkt dat de gezamenlijke vestiging in dat geval minstens drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk en dat bijgevolg verzoekster zich mogelijks in een situatie bevindt zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Aangezien artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid die verweerder toekomt om toepassing te maken van deze bepaling beperkt, kan van een zorgvuldige overheid worden verwacht dat deze, in de situatie zoals deze zich voordoet in voorliggende zaak, verifieert of verzoekster op zelfstandige basis haar verblijfsrecht kan behouden. *In casu* blijkt noch uit de motivering van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder enig verder onderzoek heeft verricht naar de toepasbaarheid van artikel 42^{quater}, §4, 1° van de Vreemdelingenwet en dit ondanks het feit dat er belangrijke aanwijzingen waren dat deze wetsbepaling weldegelijk van toepassing was.

Verweerder komt in zijn nota met opmerkingen niet verder dan het louter herhalen van wat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, namelijk dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging van minstens drie jaar. Waar hij in zijn nota nogmaals aanhaalt dat de moeder van verzoekster reeds op 5 april 2021 het Rijk heeft verlaten en verweerder aanvoert dat “*Het verblijf van de moeder van verzoekster is reeds op 18 augustus 2023 beëindigd op basis van artikel 19 van de Vreemdelingenwet*”, impliceert dit op zich niet

dat deze datum als einddatum geldt van de periode vermeld in artikel 42^{quater}, §4, 1° van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de gezamenlijke vestiging tussen verzoekster en de referentiepersoon, *quod non*.

Verzoekster kan derhalve worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder naliet zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Doordat verweerder nagelaten heeft op de juiste wijze te onderzoeken of artikel 42^{quater}, §4, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is, ondanks het feit dat hiertoe aanwijzingen bestonden, dient ook te worden gesteld dat niet blijkt dat hij zich op correcte feiten heeft gebaseerd en dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat hij zonder meer toepassing kon maken van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, zodat ook de materiële motiveringsplicht werd miskend.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN